

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci **žalobce**: O. s. „K-L k.“, se sídlem L., P., proti **žalovanému**: Ministerstvo životního prostředí, se sídlem Vršovická 65, 100 10 Praha 10, za účasti **osoby zúčastněné na řízení**: B. B. spol. s r.o., se sídlem K., L., P., zastoupené JUDr. Pavlem Roubalem, advokátem se sídlem Mikulášská 455/9, 326 00 Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2016, č.j. 2245/500/15, 71599/ENV/15, o závěru zjišťovacího řízení,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2016, č.j. 2245/500/15, 71599/ENV/15, a rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, Odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 29. 7. 2015, č.j. 081338/2015/KUSK, sp. zn. SZ_081338/2015/KUSK, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.000,- Kč.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce podal žalobu proti výše označenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, Odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 29. 7. 2015, č.j. 081338/2015/KUSK, sp. zn. SZ_081338/2015/KUSK, o závěru zjišťovacího řízení (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení o posouzení záměru „Betonárna B. B. spol. s r.o. – závod Příbram - snížení kapacity“ (dále také jen „Záměr“) rozhodnuto tak, že Záměr nemá významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 100/2001 Sb.“).

Žalobce uvedl, že důvody žaloby se bezesbytku vztahují i na prvostupňové rozhodnutí, a proto směřuje tuto žalobu i proti němu. Uvedl, že je dotčenou veřejností ve smyslu § 3 písm. l) bod 2 zákona č. 100/2001 Sb., a tedy ve smyslu § 7 odst. 9 tohoto zákona se může žalobou domáhat zrušení rozhodnutí vydaného ve zjišťovacím řízení, že záměr nebo jeho změna nebudou posuzovány podle tohoto zákona.

Žalobce namítl nezákonnost obou správních rozhodnutí, která podle jeho názoru spočívají v nedostatku zjištění skutečného stavu a jejich nepřezkoumatelnosti. Namítl také věcnou nepřípustnost záměru. Došlo proto k zásahu do jeho hmotných i procesních práv. Navrhl, aby rozhodnutí správních orgánů obou stupňů soud zrušil a přiznal mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému.

Žalobce má za to, že dle rozsahu úpravy postupu orgánů moci výkonné, tedy i žalovaného, jak je vymezen v § 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se zjišťovací řízení dle § 7 zákona č. 100/2001 Sb. nutně musí řídit ustanoveními správního řádu, a to zejména z toho důvodu, že výsledky zjišťovacího řízení zakládají práva a povinnosti oznamovatelů záměrů. Ustanovení § 3 správního řádu stanoví, že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Správní orgán se tedy nemůže spokojit jen s tvrzením účastníka, ale „*ve veřejném zájmu musí zjistit, jak se věci skutečně mají*“. Tato zásada je akceptována i ustálenou judikaturou, která vychází již z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 6. 1994, spis. zn. 7 A 506/93. Uvedl, že již ve svém odvolání především namítal, že správní orgán chybně vychází z úvahy, že celkový roční objem výroby betonu činí jen 20.000 m³. Takový závěr nemá oporu ani v předložené dokumentaci záměru, ani ve výrokové části nebo odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí vymezuje kapacitu záměru tak, že je roční plánovaná kapacita 20.000 m³, tj. 46.000 tun, technický výkon (štitkový) 70 m³/hod. – reálný výkon 55 m³/hod., maximální denní produkce 560 m³/den (1288 t /den), počet provozních dnů 250. Výpočtem maximálního technického (štitkového) výkonu betonárny 70 m³/hod. (161 t/hod) při předpokládaném denním provozu 11 hodin (kterýžto hodinový provoz v podstatě deklaruje i oznamovatel v rámci denní produkce 560 m³/den při reálném výkonu 55 m³/hod.), činí reálná maximální denní produkce betonu 770 m³/den (1771 t/den). Maximální reálná roční produkce betonu potom činí 192.500 m³ (442.750 t) betonu. Jedná se o skutečnou technologickou kapacitu záměru, nelze

však teoreticky vyloučit ani její navýšení v případě využití více dnů v roce nebo navýšení hodinového denního provozu betonárny. Reálná technologická kapacita záměru je tedy minimálně 9,6 x vyšší, než oznamovatelem předkládaná. V samotném záměru oznamovatel připouští realizaci produkce betonu v rozsahu až 30.000 m³ za rok (správní orgán tuto informaci hodnotí jako písarskou chybu), což jednoznačně podporuje názor o zcela účelovém stanovení limitu kapacity záměru jen pro potřeby zjišťovacího řízení podle zákona. Dále v odvolání namítl, že krajský úřad měl posuzovat a hodnotit dopad maximální kapacity výkonu nebo zcela jednoznačně a závazně stanovit maximálně možné a nepřekročitelné hodinové, denní a roční limity výroby betonu. Žalovaný se s touto odvolací námitkou v podstatě nevypořádal, neboť jen konstatoval, že „maximální kapacita představuje rezervu pro špičkové odběry směsí, které nastanou pouze minimálně, a když ano, tak v řádech hodin za den“. Žalobce má tedy za to, že správní orgány nezjistily skutečný stav a rozsah kapacity záměru, když se jen omezily na tvrzení oznamovatele, že plánovaná výroba bude 20.000 m³. Jejich postup však nemá oporu v zákoně, neboť z přílohy č. 2 a 3 vyplývá povinnost zjišťovat velikost a kapacitu záměru, nikoliv předpokládanou výrobu. Je evidentní, že pokud záměr svou kapacitou má zcela jednoznačně významný vliv na životní prostředí, a jako takový by musel být posuzován podle zákona, je proklamace oznamovatele o omezení výroby, tedy nevyužití kapacity, pouhým obcházením zákona ve zjišťovacím řízení. Právě využití maximální kapacity záměru bude mít zcela zásadní vliv na životní prostředí, a to ve všech jeho posuzovaných složkách. Při využití maximálních kapacit dojde k překračování imisních limitů, nadměrnému odčerpávání vody, vzniku velkého množství odpadů atd. Proto je nutno záměr vždy posuzovat z pohledu jeho maximální kapacity. Je povinností správních orgánů v rámci zjišťovacího řízení zkoumat reálný vliv záměru na životní prostředí a ne se spokojit s proklamovaným a v podstatě nevynutitelným prohlášením oznamovatele o nevyužití kapacity. Žalovaný skutečnou kapacitu záměru vůbec neposuzoval a v této části zůstala žádost oznamovatele neprojednána.

Ve svém odvolání dále namítal, že krajský úřad nemá ke svému posouzení k dispozici informace z hlediska zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“). Česká inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát Praha (dále jen „ČIŽP“) uplatnila ve svém vyjádření ze dne 13.7.2015 k oznámení záměru zásadní námitku zcela prokazatelného vlivu záměru na hydrologické poměry dotčeného území s ohledem na šíření znečištění a jakosti podzemní vody odkazující na závěr hydrogeologického posudku RNDr. I. K. – „Jedině vyhloubení průzkumného vrtu v prostoru betonárny, stanovení propustnosti hornin, ověření využitelné vydatnosti, výpočet dosahu vlivu čerpání a zjištění jakosti podzemní vody může přinést více informací k dané problematice. Stanovení míry vlivu na šíření znečištění bude možné provést z údajů získaných z navrhovaného průzkumného vrtu“. Závěrem ČIŽP uvedla, že k předloženému oznámení záměru má zásadní připomínky ze strany oddělení ochrany vod a oddělení odpadového hospodářství a požaduje další posuzování podle zákona č. 100/2001 Sb.

Správní orgán podle jeho názoru zcela ignoroval námitku ČIŽP a její stanovisko, podle kterého je prokazatelný vliv záměru na hydrogeologické poměry, přičemž upozorňoval na skutečnost, že průzkumný vrt musí být realizován před vydáním rozhodnutí správního orgánu v dané věci, aby v závislosti na rozsahu vlivu na životní prostředí bylo možno nastavit další podmínky pro zpracovávanou dokumentaci záměru nebo dojít jednoznačně k závěru o nepřípustnosti záměru. Žalovaný tuto jeho námitku v napadeném rozhodnutí vypořádal

tak, že uvedl, že v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu 1. stupně je uvedeno, že průzkumný vrt bude proveden v rámci navazujících řízení a v případě, že by průzkumnými pracemi nebyl negativní vliv vyloučen, bude možno vodu dostupnými technickými prostředky čistit. Není tedy pravda, že správní orgán námitku ČIŽP ignoroval. V oznámení je odběr vody navržen ze dvou vrtaných studní na pozemku betonárny. Po vyhodnocení čerpacích zkoušek bude příslušným vodoprávním úřadem stanoven maximální možný odběr podzemní vody a v případě, že vydatnost vrtů neumožní využít maximální výrobní kapacitu betonárny, bude produkce betonu přizpůsobena možností dodávky vody pro jeho výrobu. Žalobce však s takovým vypořádáním své odvolací námitky nesouhlasí. Neexistuje žádné navazující řízení, které by se zabývalo komplexním posuzováním vlivu záměru na životní prostředí. Je tedy povinností správního orgánu posoudit komplexně vliv záměru na životní prostředí právě v řízení podle § 7 zákona č. 100/2001 Sb. Správní orgán je povinen zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Bylo povinností žalovaného vyhodnotit vliv záměru na základě průzkumného vrtu, který navrhovala ČIŽP. Pokud tak žalovaný nepostupoval, nemá jeho závěr, že záměr nemá významný vliv na životní prostředí, oporu v provedeném dokazování a je věcně nesprávný, resp. nepřezkoumatelný. Záměr je budován v území podmínečně vhodném pro budování nových jímacích objektů podzemních vod. S ohledem na charakter dotčeného území je nutno aplikovat princip předběžné opatrnosti zakotvený v § 13 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o životním prostředí“), navrhovaný průzkumný vrt realizovat v rámci řízení dle § 7 zákona č. 100/2001 Sb., a předejít tak budoucímu poškození životního prostředí. Žalobce dále namítl, že žalovaný měl k vyjádření ČIŽP ze dne 13. 7. 2015 přistupovat jako k závaznému stanovisku a za použití § 149 odst. 3 správního řádu mělo být ve věci rozhodnuto tak, že záměr má významný vliv na životní prostředí a vyžaduje posouzení podle zákona.

Žalobce dále poukázal na § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého všechny správní orgány mají dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, a uvedl, že žalovaný i správní orgán 1. stupně byli vázáni rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje, Odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 20. 8. 2012, č.j. 087552/2012/KUSK, kterým bylo vydáno nesouhlasné stanovisko, přičemž jediným rozdílem mezi posuzovanými záměry je skutečnost, že v původním záměru byla posuzována plánovaná výroba betonu 30.000 m³/rok na rozdíl od plánované výroby nyní uváděné v záměru, která činí 20.000 m³/rok. Technologicky se však jedná o zcela totožný záměr s technologickou kapacitou 9,6 x překračující plánovanou výrobu, kterou oznamovatel uvádí. Je zcela zřejmé, že oznamovatel neprovedl jakoukoli technologickou změnu oproti původnímu záměru, která by prokazatelně snížila technologickou maximální kapacitu a tím omezila vliv záměru na životní prostředí. Je tedy zřejmé, že oznamovatel se opakovaně pokouší získat rozhodnutí pro svoji totožnou betonárnu s maximální kapacitou výroby betonu 192.500 m³ (442.750 t ročně). Žalovaný považuje za změnu záměru oproti podkladům nesouhlasného stanoviska toliko předpoklad oznamovatele o plánované výrobě betonových směsí v objemu 20.000 m³/rok, tj. 46.000 t/rok, což označuje za kapacitu záměru. Žalobce však nesouhlasí s takto účelově prezentovanou změnou a má za to, že v otázce kapacity záměru (tedy maximální výrobní kapacity) nedošlo k žádné změně a v tomto rozsahu měl být podle zákona posuzován vliv záměru na životní prostředí. Nesouhlasí s žalovaným, který uvedl, že záměr je posuzován jen do plánované výroby, kterou oznamovatel uvádí, a proto

není třeba posuzovat dopad maximální výrobní kapacity na životní prostředí, ale současně uvádí, že výroba v maximální kapacitě bude realizována, ale nikoli po celou dobu roku.

Dále žalobce namítl, že v řízení byla porušena i zásada legitimního očekávání. Pokud již byl záměr posuzován procesem podle zákona, přičemž v tomto procesu bylo vydáno příslušným správním orgánem nesouhlasné stanovisko s realizací záměru, očekával, že stejným procesem bude posuzován i záměr „upravený“. Toliko řádným posouzením podle zákona potom mohly správní orgány posoudit, jaký je skutečný vliv záměru na životní prostředí a případně stanovit závazné podmínky pro jeho realizaci ve všech jeho fázích.

Dále uvedl, že bylo zasaženo do jeho práva na řádné odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. K odvolací námitce, že ačkoli není řádně vymezena maximální kapacita záměru, přesto krajský úřad nestanovil ve výrokové části žádné vynutitelné podmínky, žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že stanovení podmínek není předmětem rozhodnutí-závěru zjišťovacího řízení. S takovým názorem však žalobce nesouhlasí, protože § 7 odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb. jednoznačně stanoví, že cílem zjišťovacího řízení je upřesnění informací, které je vhodné uvést do dokumentace. Pokud tedy správní orgán dospěje k závěru, že určitý záměr nebude posuzován podle zákona a vydá o tom rozhodnutí, je podle žalobce logické, že takové rozhodnutí musí obsahovat limitní podmínky. I rozhodnutí o tom, že určitý záměr nebude posuzován podle zákona, je podkladovým rozhodnutím (závazným stanoviskem) pro navazující řízení a podmínkami v něm uvedenými jsou správní orgány v navazujících řízeních vázány. Bylo tedy povinností žalovaného nastavit konkrétní vymahatelné podmínky umožňující realizaci záměru bez jeho posouzení podle zákona.

Např. ve vztahu k dopravní obslužnosti se žalovaný spokojil s ničím nepodloženým předpokladem o rozdělení dopravního proudu do jednotlivých ulic, jeho úvaha však nemá oporu v předložených podkladech. Postupu dopravců nebude nic bránit ve využití ulic, ve kterých by se vyhnuli dopravní špičce, protože správní orgány nestanovily jakékoli vymahatelné omezení záměru.

Podle názoru žalobce žalovaný zcela účelově přehlíží skutečný obsah odvolací námítky, a to že předkládané podklady jsou zcela účelově zpracovávány jen ve vztahu k predikované plánované roční výrobě. Vůbec se však nezabývají skutečnou maximální kapacitou záměru, která však bude realizována, byť jen dočasně. Navíc studie nemohou obstát ani z hlediska běhu času a rozvoje území, neboť parametry jednorázově měřené před více než 4 lety nemohou z aktuálního hlediska obstát. Namítl, že správní orgány neměly k dispozici aktuální výsledky biologického průzkumu dotčených pozemků, vycházely jen z popisu okolí více než 6 let starého, tedy neaktuálního a nezaměřeného na dotčený pozemek.

Žalobce také namítl, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 11 a § 12 zákona o životním prostředí, které jednoznačně stanoví, že území nesmí být zatěžováno lidskou činností nad míru únosného zatížení. Z tohoto zákonného ustanovení neexistují výjimky. Pokud tedy žalovaný zjistil, že v dotčeném území je překročen limit benzo(a)pyrenu a záměr produkuje imise benzo(a)pyrenu, musí žalovaný vyslovit nepřípustnost záměru. V opačném případě rozhoduje v rozporu s § 2 odst. 2 správního řádu. Žalovaný však tuto problematiku bagatelizuje tím, že produkce emisí je zanedbatelná, co do svého objemu. Významný vliv záměru na životní prostředí však není v této otázce primárně zaměřen na objem produkovaných emisí benzo(a)pyrenu, ale na skutečnost, že imise benzo(a)pyrenu jsou produkovány v území, které již imisně překračuje stanovenou zákonnou normu.

Realizace záměru je proto v rozporu s právními předpisy a s touto námitkou se žalobce nevypořádal. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2011, č.j. 10 Ca 62/2009-122.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí. Uvedl, že proces posuzování vlivů na životní prostředí v širším smyslu (tedy včetně tzv. zjišťovacího řízení) je velmi speciálním postupem, který není klasickým správním řízením. Lze odmítnout závěr, že výsledky zjišťovacího řízení samy o sobě zakládají práva a povinnosti oznamovateli záměru. Výsledek zjišťovacího řízení nepřináší oznamovateli žádné oprávnění ani povinnosti, pouze sděluje, zda záměr bude dále posuzován podle zákona č. 100/2001 Sb., či nikoliv. Pozitivní sdělení je čistě neformální, a negativní výsledek byl formalizován novelou - zákonem č. 39/2015 Sb., jen kvůli možnosti opravného prostředku dotčené veřejnosti proti takovému závěru. K otázce aplikace zásady tzv. omezené materiální pravdy uvedené v § 3 správního řádu žalovaný uvedl, že zjišťovací řízení je „návrhový“ postup, který svým předmětem zcela vychází z oznámení se všemi jeho náležitostmi podle přílohy č. 3 k zákonu č. 100/2001 Sb., ve smyslu § 6 téhož zákona. S ohledem na to, že v raném procesu EIA jde o pouhý záměr, jehož představa o něm, finální podoba a realizace je zcela v rukách oznamovatele, musí správní orgán při zjišťovacím řízení vycházet z údajů předložených oznamovatelem, který však musí zajistit, aby tyto údaje odpovídaly skutečnosti.

Dále žalovaný odmítl názor žalobce, že na základě oznámení posuzoval jinou kapacitu než tu, která je předkladatelem v oznámení uvedena. Zjišťovací řízení striktně vychází z řádně provedeného oznámení se všemi náležitostmi, tj. i kapacity záměru, kterou oznamovatel uvádí. Je čistě na oznamovateli, jakou kapacitu, nejen s ohledem na technické možnosti záměru, ale též s přihlédnutím k provozním, personálním a obchodním skutečnostem k posouzení předloží. Nelze si představit uváděné obcházení zákona, neboť příslušný záměr bude mít v provozním řádu právě kapacitu, která je uvedena v záměru, i kdyby byla technologická kapacita řádově vyšší. Jejím překročením by provozovatel překročil své provozní předpisy, což samozřejmě nelze ve zjišťovacím řízení předjímat a z „preventivních“ důvodů tak operovat s nejvyšší teoreticky možnou kapacitou zařízení. K pochybnostem o celkové kapacitě záměru žalovaný konstatoval, že beton nelze efektivně skladovat a v případě zakázky musí být betonárna schopna v poměrně krátkém čase, často i při využití maximální technologické kapacity (70 m³, resp. 55 m³ betonu za hodinu) vyprodukovat značné množství betonu pro uspokojení aktuální poptávky. Je ale zcela nereálná a zcestná představa, že by zařízení takovým způsobem fungovalo 250 dní v roce. Je odpovědností oznamovatele, jakou kapacitu pro svůj záměr oznámí, neboť právě takovou hodnotou bude v provozním řádu apod. vázán.

Dále žalovaný uvedl, že není pravda, že by správní orgány neměly k dispozici podklady pro posouzení hydrogeologické situace a odkázal na přílohy oznámení č. 3, 4 a 5: Hydrogeologické posouzení zásobování vodou, Projekt průzkumného vrtu, Zhodnocení možnosti likvidace srážkových vod, Hydrogeologické posouzení vlivu provozu navržených vrtaných studní na starou ekologickou zátěž, a doplňující vyjádření hydrogeologa k riziku ovlivnění jakosti podzemní vody čerpáním z projektované vrtané studny pro provoz betonárny. Trval na svých závěrech, že proces posuzování vlivů nemůže svým obsahem nahradit vodoprávní řízení, které jediné stanovuje limity a podmínky odběru podzemních vod a nakládání s vodami vůbec. Takové posouzení proběhne v rámci dvouetapového hydrogeologického průzkumu, na základě kterého (v důsledku nedostatečné vydatnosti vrtů)

může vodoprávní úřad závazně stanovit nižší odběr podzemní vody, který může mít omezující vliv na výrobní kapacitu betonárny. Správní orgány proto dospěly k závěru, že problematika odběru podzemní vody je vzhledem ke zjištěné hydrogeologické situaci dostačujícím způsobem ošetřena v rámci vodoprávního řízení, a není proto potřebné provádět další posuzování vlivů na životní prostředí. Zdůraznil, že zjišťovací řízení, ani proces EIA, nemůže co do rozsahu či stanovení povinností oznamovateli (provedení průzkumného vrtu v podobě navrhované inspekce, který se následně stane vodním dílem, studnou pro odběr vody) suplovat další navazující řízení, podle zákonů, upravujících jednotlivé složky životního prostředí.

K otázce údajného porušení citovaných ustanovení správního řádu žalovaný znovu upozornil, že zjišťovací řízení není správním řízením v užším smyslu podle správního řádu, proto na ně lze použít řadu institutů správního řízení toliko přiměřeně. Na základě toho se vymezil proti názoru, že nedbal okolností důležitých pro ochranu veřejných zájmů. Uvedl, že nesouhlasí s tím, že vyjádření inspekce ze dne 13. 7. 2015 je závazným stanoviskem pro vydání rozhodnutí ve zjišťovacím řízení ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Zákon č. 100/2001 Sb. v § 6 odst. 7 stanoví, že mimo jiné, dotčené správní úřady mohou zaslat písemné vyjádření k oznámení. Zákon dále nerozvádí, že by obsah takového vyjádření měl být nějakým způsobem závazný pro výsledek zjišťovacího řízení, proto uvedené vyjádření nenaplnuje definici závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Příslušný úřad se musí se všemi vyjádřeními došlými v zákonné lhůtě řádným způsobem vypořádat, nicméně nelze dospět k závěru, že by v případě negativního vyjádření měl postupovat podle § 149 odst. 3 správního řádu. Krajský úřad se ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal s vyjádřením inspekce, a proto podle žalovaného nelze v jeho postupu spatřovat jakýkoliv rozpor s právními předpisy.

Krajský úřad byl vázán obsahem oznámení, a to včetně uváděné kapacity záměru. Vzhledem k tomu, že se oba záměry významně (o jednu třetinu) lišily právě v otázce roční kapacity (produkce) zařízení, nelze úspěšně poukazovat na zásadu legitimního očekávání, neboť i § 2 odst. 4 správního řádu hovoří o skutkově shodných nebo podobných případech. Krajský úřad tak mohl posoudit záměr individuálně a odlišně, neboť posuzoval předkládanou kapacitu záměru, nikoliv teoretickou maximální technologickou kapacitu, což ostatně neučinil ani v případě prvního záměru.

Dále uvedl, že musí vyjádřit zásadní nesouhlas s představou žalobce, že pokud krajský úřad dospěl k závěru, že záměr nebude posuzován, měl alespoň stanovit závazné podmínky pro jeho realizaci. Taková úvaha naprosto neodpovídá současné zákonné úpravě, která takový postup neumožňuje. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že na základě hodnocení zásad uvedených v příloze č. 2 k zákonu č. 100/2001 Sb., záměr nemá významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle uvedeného zákona, vydá o tom rozhodnutí. V rozhodnutí se mimo obecné náležitosti na základě § 7 odst. 6 zákona č. 100/2001 Sb., uvedou jen základní údaje o záměru a úvahy, kterými se úřad řídil při hodnocení uvedených zásad. Zákon úřadu neumožňuje ve zjišťovacím řízení ukládat podmínky realizace nebo provozu záměru nebo do něj jiným způsobem autoritativně zasahovat, neboť je vázán obsahem oznámení, kterým oznamovatel vymezil předmět zjišťovacího řízení. Je samozřejmé, že závěr zjišťovacího řízení coby podkladové rozhodnutí nelze použít, pokud se záměr jakýmkoliv způsobem změní. Při vydávání např. provozního řádu je na příslušném správním orgánu, které postupy a opatření vyhodnotí za tak zásadní, že je do takového povolovacího aktu včlení. Uvedeným způsobem je zajištěno, aby nedocházelo k obcházení posuzování vlivů na životní

prostředí následnou změnou záměru, přesto ale, aby závěr zjišťovacího řízení nesuploval závazné stanovisko EIA podle § 9a zákona č. 100/2001 Sb. Rozhodnutí krajského úřadu rozhodně není závazným stanoviskem podle § 149 správního řádu.

Dále žalovaný uvedl, že akustická studie z ledna 2012 a hydrogeologické posouzení z roku 2011 jsou pro předmětné zjišťovací řízení zcela využitelné, neboť se týkaly shodného záměru, pouze s vyšší roční kapacitou, a z časového pohledu nelze hovořit o jejich neaktuálnosti. Z podstaty celého procesu posuzování vlivů na životní prostředí v širším smyslu (včetně zjišťovacího řízení) je samozřejmé a logické, že se uvedené podklady vztahovaly právě k navrhované kapacitě záměru, nikoli k nějaké hypotetické. K otázce biologického průzkumu žalovaný uvedl, že takový podklad je poměrně finančně náročný a vzniká zpravidla po dobu jednoho roku. Pokud v lokalitě nedochází k významným biologickým změnám, je možné využít výsledky popisu fauny a flóry zpracovatelů H. a B. z r. 2009 a 2007. Ani oddělení ochrany přírody České inspekce životního prostředí nebo jiné dotčené orgány neměly k záměru z pohledu zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), žádné negativní připomínky, natož aby namítaly neaktuálnost nebo absenci dostatečných biologických informací.

Žalovaný uvedl, že lze souhlasit se žalobcem v tom, že podle rozptylové studie je v současnosti v dané lokalitě překračována zákonná hodnota pro imisní koncentraci benzo(a)pyrenu a že navrhovaný provoz záměru k imisní koncentraci přináší určitý příspěvek. Tento příspěvek je však téměř nepostřehnutelný a naprosto zanedbatelný. Jedná se o nárůst v řádu setin až tisícín procenta, který je i podle rozptylové studie absolutně bez dopadu na danou emisní situaci. Žalovaný upozornil, že imisní limity benzo(a)pyrenu jsou v současné době porušovány v podstatě ve všech větších městských a příměstských zástavbách, neboť hlavním zdrojem těchto emisí je především doprava.

Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí krajského úřadu bylo vydáno v souladu s právními předpisy, a proto navrhl, aby žaloba byla zamítnuta a žalobci nebyla přiznána náhrada nákladů řízení.

Z předloženého správního spisu zjistil soud následující relevantní skutečnosti:

Krajský úřad Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) rozhodnutím ze dne 29. 7. 2015, č.j. 081338/2015/KUSK, na základě provedeného zjišťovacího řízení rozhodl podle § 7 odst. 6 zákona č. 100/2001 Sb., že záměr nemá významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle tohoto zákona. Kapacita (rozsah) záměru je v oznámení uvedena: výroba betonu s roční plánovanou kapacitou výroby 20.000 m³, tj. 46.000 tun. Jako další kapacitní údaje jsou uvedeny: technický výkon (štitkový) 70 m³/hod. – reálný výkon 55 m³/hod., maximální denní produkce 560 m³/den (1288 tun/den), počet provozních dnů 250. Průměrná denní produkce betonárny bude při 250 pracovních dnech 80 m³ betonové směsi. V odůvodnění rozhodnutí krajský úřad uvedl, že předmětem záměru je vybudování betonárny v průmyslové zóně B. v Příbrami. Plánovaná produkce betonu je maximálně 20.000 m³/rok, tedy o 10.000 m³/rok méně, než bylo navrhováno v roce 2011. Dne 20. 8. 2012 bylo pod č.j. 087552/2012/KUSK vydáno krajským úřadem nesouhlasné stanovisko k záměru „Betonárna B. B. spol. s r.o. – závod Příbram I“, u tohoto záměru byla navrhována kapacita výroby betonu 30.000 m³/rok. U současně projednávaného záměru se tedy jedná o významnou změnu záměru spojenou s předpokládaným snížením významnosti

potenciálních vlivů na životní prostředí. Záměrem nedojde k dotčení zemědělského půdního fondu ani pozemků určených k plnění funkcí lesa. Příslušný orgán ochrany přírody a krajiny podle § 77a odst. 4 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny, ve svém vyjádření ze dne 27. 5. 2015 vyloučil významný vliv předloženého záměru samostatně i ve spojení s jinými koncepcemi nebo záměry na území Natura 2000. Podle vydaného sdělení Městského úřadu Příbram, stavebního úřadu a územního plánování, je plánovaný záměr v souladu s územně plánovací dokumentací Města Příbram.

Při úvaze o charakteristice záměru, jeho velikosti a možných rizicích vznikajících jeho realizací a provozem, krajský úřad poukázal na přílohy oznámení, tj. akustickou studii, rozptylovou studii, hydrogeologické posouzení zásobování vodou, projekt průzkumného vrtu, zhodnocení možnosti likvidace srážkových vod, hydrogeologické posouzení vlivu provozu navržených vrtaných studní na starou ekologickou zátěž a doplňující vyjádření hydrogeologa k riziku ovlivnění jakosti podzemní vody čerpáním z projektované studny pro provoz betonárny. Podle výsledku rozptylové studie nejsou ani nebudou překračovány emisní limity pro znečišťující látky (benzen, benzo(a)pyren, NO_2 , částice PM_{10} a $\text{PM}_{2,5}$), výjimku tvoří překročení ročního imisního limitu pro benzo(a)pyren. Vypočtené příspěvky k imisním koncentracím benzo(a)pyrenu vyvolané provozem předkládaného záměru jsou však zcela zanedbatelné, pohybují se v rozmezí hodnot 0,000044 až 0,000327 ng/m^3 ,

tj. od 0,0044 do 0,0327 % ze stanoveného imisního limitu (1 ng/m^3). Souhrnné ekvivalentní hladiny akustického tlaku ze stacionárních zdrojů hluku vzhledem k velké vzdálenosti nejbližších chráněných venkovních prostorů staveb s rezervou splňují povolené limitní hodnoty pro stacionární zdroje hluku v denní době. I v případě kumulace záměrů jsou vzhledem k velké vzdálenosti nejbližších chráněných venkovních prostorů staveb limity s rezervou splněny.

Co se týká potencionálních negativních vlivů znečištění povrchových a podzemních vod, jako nejrizikovější se jeví možný únik ropných látek pocházejících z technologických strojních mechanismů a přijíždějících vozidel. Tuto situaci bude řešit havarijný plán. Srážkové vody budou primárně použity jako užitkové pro výrobní a provozní účely betonárny. Návrh na odběr podzemní vody, který je nutným předpokladem pro vodoprávní povolení k nakládání s podzemními vodami ve smyslu § 8 vodního zákona, bude limitovat velikost odběru z těchto objektů na základě zhodnocených pozorování. V případě, že vydatnost vrtů neumožní využít maximální výrobní kapacitu betonárny, bude produkce betonu přizpůsobena možností dodávky vody pro jeho výrobu. Ze závěru provedeného posouzení v oznámení vyplývá, že při posuzování hodnoceného záměru nebyly identifikovány vlivy, které by v souvislosti s jeho realizací a provozem měly zásadně negativní dopad na veřejné zdraví a na životní prostředí.

K oznámení se vyjádřila řada subjektů, jejichž námitky krajský úřad v rozhodnutí vypořádal. K většině vyjádření dotčených správních úřadů a jiných subjektů neměl krajský úřad připomínky.

Ovšem ČIŽP namítla, že nesouhlasí s uskutečněním předloženého záměru do doby, kdy bude předložen výsledek vyhodnocení informací získaných po vyhloubení průzkumného vrtu, a odkázala na závěr hydrogeologického posudku RNDr. I. K. Zachycení okraje znečištěné oblasti při dlouhodobém čerpání zcela vyloučit není možné, protože nejsou k dispozici data ze zájmového prostoru betonárny. Stavba se dle „Analýzy rizik Příbram –

sever, vypracované společností Ochrana podzemních vod, s.r.o. v dubnu 2012 nachází v oblasti podmíněně vhodné pro budování nových jímacích objektů podzemních vod. Závěrem ČIŽP uvedla, že k předloženému oznámení záměru má zásadní připomínky oddělení ochrany vod a oddělení odpadového hospodářství, a proto požaduje další posuzování podle zákona č. 100/2001 Sb.

S touto námitkou se krajský úřad vypořádal tak, že uvedl, že vybudování čerpacího vrtu není možné bez provedení průzkumného vrtu, který bude proveden v rámci navazujících řízení. Šíření znečištění je usměrněno průběhem poruchové linie ve směru SV-JZ, jež usměrňuje podzemní odtok k SV a zároveň omezuje postup kontaminace k severu, tj. do zájmového území betonárny. V případě, že by průzkumnými pracemi nebyl případný negativní vliv vyloučen, je (jak je uvedeno v oznámení) možné vodu dostupnými technickými prostředky čistit (a tak v podstatě přispívat ke snižování kontaminace).

V zastoupení společnosti SVZ Příbram a.s. advokátní kancelář LEVORA (dále jen „AK“) žádala, aby bylo při posuzování vlivů na životní prostředí postupováno podle zákona č. 100/2001 Sb. Namítla, že investor B. B. spol. s r.o. podává v zásadě návrh stejný. Rozdíl je pouze v navrhovaném objemu výroby, který uvádí do 20.000 m³ za rok. Namítla, že však investor ve skutečnosti v odstavci 4 – charakter záměru, nadále počítá s objemem výroby 20.000 – 30.000 m³/rok.

K této námitce krajský úřad uvedl, že rozdíl je především v kapacitě záměru, kterou je roční výroba betonu (jedná se o zákonný parametr, resp. limitní hodnotu pro zahájení zjišťovacího řízení). Jedná se o významnou změnu, takže je nutné na záměr pohlížet jako na nový. Údaj o kapacitě na str. 13 oznámení ve větě „*Navržená kapacita výroby je 20-30000 m³ betonu*“, je chybně zapsán. Oznámena je a nadále platí maximální kapacita 20.000 m³ betonu za rok.

Jako další námitku AK uvedla, že technické řešení je založeno na stroji Stetter MB 2D. Je to stejný typ míchačky, který byl uveden v původním zamítnutém návrhu. Hodinová výroba je investorem deklarována jako – technický výkon (štítkový) 70 m³/hod., reálný výkon 55 m³/hod. a maximální denní produkce 560 m³/den (1288 t/den). Tyto údaje jsou oproti faktickým údajům zkreslené a ponížené. Štítkový výkon je na rozdíl od udávaného 93,5 m³. Na deklarovaný objem výroby by stačila míchačka o objemu 1 m³, a kdyby bylo myšleno opravdu snížení výroby, pak by se jistě změnila i technologie. Tím, že byl ponížen výkon z původního zamítnutého návrhu o 1/3, byly poníženy i všechny ostatní vstupy a výstupy účelově o 1/3 a vznesena byla otázka, kdo má právo a povinnost sledovat, zda jsou limity dodržovány. AK doporučila pečlivě srovnat oba návrhy. Pro úplnost uvedla, že stroj, který chce investor osadit, vyrobí průměrnou deklarovanou denní kapacitu 20.000 m³/250 dní, 80 m³ za den. I kdyby byl použit údaj investora výroby 55 m³/hod, pak by betonárna potřebovala k průměrnému dennímu výkonu 87 minut, pokud by se počítalo se štítkovým výkonem 70 m³/hod, pak by 55 m³/hod k průměrnému dennímu výkonu betonárna pracovala 68 minut. Při štítkovém výkonu 93,5 m³ za hodinu by průměrný denní výkon byl splněn za 51,3 minut.

Z výše uvedeného je patrné, že investor ve snaze opravit původní zamítnutý návrh nechal zapsat nižší výrobu o 1/3. Toto vysvětlení dokazuje, že se nejedná o vážný návrh, neboť betonárnu s těmito parametry by nikdo nemohl vážně postavit. Jde beze vší

pochybnosti o pokus obejít zákon a v důsledku přelstít obyvatele Příbrami i rozhodující úředníky.

K této námitce krajský úřad uvedl, že je jistě možné realizovat jiný typ betonárny, ale v podstatě jsou v současnosti všechna dostupná zařízení podobná. Mají víceméně obdobné parametry, vstupy a výstupy do životního prostředí jsou při srovnatelné kapacitě téměř shodné. Vlivy na životní prostředí by se tudíž nezměnily. Je zcela logické, že maximální výkon betonárny musí být dimenzován na špičkový odběr zařízení.

Dále AK namítla, že v Příbrami jsou dvě betonárny, obě funkční. Svým umístěním stojí každá na opačné straně Příbrami, což je z hlediska průjezdu nákladních automobilů značná výhoda. Je pravděpodobné, že třetí betonárna toto vyhovující dopravní uspořádání naruší. Tvrzení investora, že v praktické rovině bude kumulace vlivů dopravy s touto možnou další betonárnou v průmyslové zóně zanedbatelná, je zcela účelové a nepodložené.

K této námitce krajský úřad uvedl, že tvrzení, že v současné době je nákladní doprava, která je generována dvěma betonárnami vyhovující a že třetí by tuto situaci narušila, není podloženo žádnými faktickými údaji. K tvrzení investora správní orgán uvedl, že se nejedná o tvrzení, ale o údaje podložené fakty. Podrobně je kumulace vlivů popsána v hlukové studii a specifikována v příslušné kapitole oznámení.

AK dále vznesla námitku, že každá betonárna při nejlepší obsluze produkuje imise. Řada operací se musí provést bez ohledu na množství vyrobené směsi a imise se rozhodně zvýší. Vzhledem k tomu, že dvě betonárny pokryjí výrobu nad požadovanou spotřebu Příbrami a okolí, je nežádoucí povolovat další zdroj znečištění. Totéž platí pro hlukové zatížení. Negativní vlivy potvrzují i tabulky na str. 71 – 74 a rozptylová studie č. 46/2015, která je přílohou č. 2 oznámení záměru.

Tuto námitku krajský úřad vypořádal tak, že v posuzování vlivů na životní prostředí se rozlišují vlivy potencionálně negativní, které nemusí vést k nepřijatelnému zhoršení stavu životního prostředí, a vlivy významně negativní, které mají být vyloučeny anebo sníženy na přípustnou mez. V tomto případě se jedná o vlivy potencionálně negativní a ty vždy nemusí znamenat negativní ovlivnění životního prostředí. Otázka pokrytí trhu výrobou betonu v Příbrami pak není předmětem posuzování vlivů na životní prostředí.

AK namítla, že spotřeba vody je opět spočítána na průměr. Při maximálním vytížení by se voda brala z vodovodního řadu, který nemá kapacitu, a s čímž investor počítá, nebo by se musela dovážet cisternami. Ani jedna z variant není přípustná a má negativní vliv na životní prostředí. Pokud jde o vodu ze studny, je prokázáno, že by vrtby vznikaly na chemicky zamořeném podloží. Investor si protiřečí, když činí na str. 66 závěr, že v případě že vydatnost vrtů neumožní využít maximální výrobní kapacitu betonárny, bude produkce betonu přizpůsobena možností dodávky vody pro jeho výrobu. Ale o několik stránek před touto činí prohlášení, že bude využívat i vodovod. Z hydrogeologického posouzení zásobování vodou, které je přílohou č. 3 oznámení, pak jednoznačně vyplývá, že vody pro výrobu je nedostatek (až 70%).

Námitku vypořádal krajský úřad tak, že uvedl, že pro realizaci záměru je přípustná kombinace zdrojů vody, jak je uvedeno v oznámení záměru. Žádný důkaz o „chemicky zamořeném podloží“ v místě záměru není k dispozici. Zřízení průzkumného vrtu je standardní postup, který se v obdobných případech aplikuje.

K další námitce AK, že dle akustické studie se i při výrobě, kterou předpokládá oznamovatel, blíží spočítaná hluková zátěž povolenému limitu, krajský úřad uvedl, že rozhodující je, zda záměr způsobí překročení limitů, a v daném případě je dokladováno, že příspěvky záměru jsou zanedbatelné a k překročení limitu nedojde.

K námitce, že vrty budou stát právě na kontaminovaném území nebo že se kontaminace podzemních vod rozšíří i pod celou betonárnu a že hydrogeologické posouzení je čtyři roky staré a z přílohy č. 5 vyplývá, že při odběru podzemní vody bude cca do 5 – 6 let předmětné území kontaminováno, krajský úřad uvedl, že si vyžádal doplnění informací z dokumentu „Analýza rizik staré ekologické zátěže Příbram – sever, okolí Příbramského potoka“ a citoval z této analýzy údaje na straně č. 75 s tím, že údaje o šíření znečištění cituje hydrogeolog z této zprávy.

Proti rozhodnutí krajského úřadu podal žalobce odvolání, ve kterém namítl, že správní orgán vydal rozhodnutí na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Posouzení vlivů záměru na životní prostředí v dotčeném území se zabýval pouze formálně, rezignoval na jakékoliv věcné odůvodnění a řádné vypořádání se vznesenými námitkami. Dne 20. 8. 2012 vydal správní orgán nesouhlasné stanovisko k záměru oznamovatele, přičemž jediným rozdílem mezi posuzovanými záměry je skutečnost, že v původním záměru byla navrhovaná kapacita betonu 30.000 m³/rok, na rozdíl od kapacity nyní uváděné v záměru, která činí 20.000 m³/rok. V odůvodnění nesouhlasného stanoviska je jednoznačně uvedeno, že předpokládaný záměr ani při dodržení navržených technických a technologických opatření dostatečně neeliminuje negativní vlivy na životní prostředí. Pokud tedy nyní správní orgán ve zjišťovacím rozhodnutí jako jediný rozdíl oproti původnímu záměru spatřuje toliko snížení roční kapacity výroby betonu o 10.000 m³/rok, měl se v rámci principu legitimního očekávání účastníků, resp. principu povinnosti správních orgánů rozhodovat obdobné případy obdobným způsobem, podrobně zabývat jednotlivými aspekty vlivu záměru na životní prostředí a jednoznačně vyspecifikovat rozdílné dopady nového záměru oproti dopadům a vlivům záměru původního. Zjišťovací rozhodnutí je tak zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti a věcné nedůvodnosti, což způsobuje v konečném důsledku jeho nezákonnost.

Dále žalobce jako odvolatel namítl, že správní orgán v odůvodnění zjišťovacího rozhodnutí chybně vychází z úvahy, že celkový roční objem výroby betonu činí jen 20.000 m³. Uvedl, že prostým výpočtem maximálního technického (štítkového) výkonu betonárny 70 m³/hod., při předpokládaném denním provozu 11 hodin činí reálná maximální denní produkce betonu 7700 m³/den. Maximální reálná roční produkce betonu potom činí 4.427.500 m³ betonu. Jedná se o skutečnou technologickou kapacitu záměru. V samotném záměru potom oznamovatel připouští realizaci produkce betonu v rozsahu až 30.000 m³ za rok (správní orgán tuto informaci hodnotí jako písařskou chybu), což jednoznačně podporuje názor odvolatele na zcela účelové stanovení limitu kapacity záměru. Nelze rovněž přehlédnout skutečnost, že při použití stroje STETTER MB 2D by štítkový výkon technologie dosáhl objemu 93,5 m³/hod.

Vzhledem k tomu, že zjišťovací rozhodnutí žádným způsobem teoretický maximální výkon produkce betonu neomezuje, přičemž technologicky jej lze dosáhnout, měl správní orgán při posouzení vlivu záměru na životní prostředí posuzovat a hodnotit dopad maximální kapacity výkonu betonárny, nebo zcela jednoznačně a závazně stanovit maximální možné a nepřekročitelné hodinové, denní a roční limity výroby betonu. Pokud tak neučinil, nic

nebrání oznamovateli dosahovat maximálních technologických kapacit záměru. Oznamovatel tedy předkládá záměr, jehož technologická kapacita dosahuje více než 220tinásobku produkce, kterou proklamuje, přičemž se tím správní orgán vůbec nezabýval. Vliv těchto využitelných technologických kapacit na životní prostředí přitom jakékoli podklady, které pracují s průměrnými hodnotami, nebo hodnotami účelově poníženými, nepostihují. Žalobce tvrdil, že veškeré podklady a vyhodnocení vztahující se k posouzení vlivu záměru na životní prostředí musí být zpracovány a posuzovány z pohledu maximální technologické kapacity navrhovaného technologického řešení záměru.

Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí – závěr zjišťovacího řízení krajského úřadu ze dne 29. 7. 2015, potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný citoval odůvodnění rozhodnutí krajského úřadu. K odvolací námitce, že zjišťovací rozhodnutí je odůvodněno pouze formálně, žalovaný uvedl, že stanovení podmínek závěru zjišťovacího řízení není předmětem řízení. Příslušný úřad zde rozhoduje, zda posuzovaný záměr má významný vliv na životní prostředí a zda bude posuzován podle zákona. V tomto případě posuzoval krajský úřad záměr s roční plánovanou kapacitou výroby betonu 20.000 m³. Proto je v závěru 1. části odůvodnění uvedeno, že pokud by v budoucnu mělo dojít k případnému navýšení kapacity výroby betonu, je nutné návrh předložit příslušnému úřadu k vyjádření. Vzhledem k uvedenému se námitka, že zjišťovací rozhodnutí je odůvodněno pouze formálně, jeví jako bezpředmětná.

K odvolací námitce žalobce, že vymezení kapacity záměru je nedostatečné a zmatečné, žalovaný uvedl, že nesouhlasné stanovisko vydal krajský úřad ke kapacitě výroby 30.000 m³ betonu za rok, u současně posuzovaného záměru Středočeský kraj i město Příbram s realizací záměru souhlasí. Jedná se o významnou změnu záměru spojenou s předpokládaným snížením významnosti potencionálních vlivů na životní prostředí. V oznámení je kapacita záměru dostatečně vymezena v kapitole B I.2., kde je uvedeno, že se jedná o výrobu stavebních hmot – betonu, s roční plánovanou kapacitou výroby 20.000 m³, tj. 46.000 t, a je upřesněno, že plánovaná a posouzená roční produkce je 20.000 m³ betonové směsi. Maximální kapacita představuje rezervu pro špičkové odběry směsí, které nastanou pouze minimálně, a když ano, tak v řádech hodin za den. Údaje, které podle žalobce absentují ve vymezení kapacity záměru, jako je spotřeba energií, spotřeba vody pro hygienické účely a pro samotnou betonárnu, objem dopravní intenzity a objem jízd pro zásobování betonárny a expedici betonu, jsou obsaženy v oznámení v kapitolách B II. 2., 3. a 4. Není posuzována maximální technologická kapacita záměru, ale plánovaná roční produkce 20.000 m³ betonové směsi. Podle výsledků rozptylové studie, které citoval v odůvodnění rozhodnutí krajský úřad, imisní limity pro znečišťující látky posuzované rozptylovou studií nejsou a nebudou překročeny s výjimkou ročního imisního limitu pro BaP. K odvolací námitce žalobce, že správní orgán zcela rezignoval na problematiku nákladní dopravy a obslužnosti v souvislosti se záměrem, žalovaný odkázal na příslušné přílohy oznámení, zejména akustickou a rozptylovou studii, kde jsou obsaženy konkrétní parametry a porovnání s imisními limity. Uvedl, že akustická studie mimo jiné také hodnotila vliv vyvolané nákladní automobilové dopravy, a konstatoval, že záměr je umístěn v průmyslové zóně, nákladní doprava pro zásobování betonárny je v některých ulicích vyloučena s ohledem na bytovou zástavbu. Krajský úřad se v odůvodnění rozhodnutí zabýval vlivy záměru na zemědělský půdní fond, pozemky určené k plnění funkce lesa, přírodu a krajinu, veřejné zdraví a ovzduší, podzemní a povrchové vody a uvedl důvody svého rozhodnutí, že posuzovaný záměr nemá významný vliv na životní prostředí a nebude

posuzován podle zákona. V závěru rozhodnutí krajský úřad konstatuje, že ze závěru provedeného posouzení v oznámení vyplývá, že při posuzování hodnoceného záměru nebyly identifikovány vlivy, které by v souvislosti s jeho realizací a provozem měly zásadně negativní dopad na veřejné zdraví a životní prostředí. V odůvodnění jsou uvedeny všechny podklady rozhodnutí. Odůvodnění obsahuje úvahy, kterými se úřad řídil při hodnocení zásad uvedených v příloze č. 2 k zákonu. Všechna obdržená vyjádření v průběhu zjišťovacího řízení jsou v odůvodnění vypořádána. Námitka žalobce, že došlo k porušení § 68 odst. 3 správního řádu je tedy nedůvodná.

Žalovaný dále pokračoval, že krajský úřad na základě zásad pro zjišťovací řízení uvedených v příloze č. 2 k zákonu také konstatoval, že záměrem nedojde k dotčení zemědělského půdního fondu ani pozemků určených k plnění funkcí lesa a že příslušný orgán ochrany přírody a krajiny ve svém vyjádření vyloučil významný vliv záměru na území Natura 2000. V případě úvahy o charakteristice záměru krajský úřad poukázal na příslušné přílohy oznámení, tj. akustickou studii, rozptylovou studii, hydrogeologické posouzení zásobování vodou, hydrogeologické posouzení vlivu provozu navržených studní na starou ekologickou zátěž, doplňující vyjádření hydrogeologa k riziku ovlivnění jakosti podzemní vody čerpáním z projektované vrtané studny pro provoz betonárny. Na základě výsledků rozptylové studie nejsou a nebudou překračovány limity pro znečišťující látky, výjimku tvoří překročení ročního imisního limitu pro benzo(a)pyren. Podle údajů rozptylové studie lze vypočtené příspěvky vzhledem ke stanovenému imisnímu limitu a hodnotě požadové roční imisní koncentrace BaP označit za zcela zanedbatelné. Proto je názor účastníka, že záměr překračuje zákonem stanovené imisní limity, mylný.

Závěrem žalovaný konstatoval, že krajský úřad při vydání napadeného rozhodnutí postupoval v souladu s právními předpisy a doložil ty skutečnosti, na základě kterých rozhodl, že záměr – snížení kapacity, nemá významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona. Na základě vyhodnocení podkladů rozhodnutí bylo prokázáno, že během zjišťovacího řízení nebyly identifikovány vlivy posuzovaného záměru, které by v souvislosti s jeho realizací a provozem měly zásadně negativní dopad na veřejné zdraví a na životní prostředí.

Ze správního spisu soud dále zjistil, že dne 20.6.2011 pod č.j. 096204/2011/KUSK vydal Krajský úřad Středočeského kraje Závěr zjišťovacího řízení podle § 7 zákona k záměru Betonárna B. B. spol. s r.o. – závod Příbram, k plánované a posouzené roční produkci 30.000 m³ betonové směsi, při průměrné denní produkci 120 m³ při 250 pracovních dnech a to, že záměr bude posuzován podle zákona. S ohledem na povahu a charakter záměru, jeho umístění a charakteristiku předpokládaných vlivů záměru na veřejné zdraví a životní prostředí požadoval projednat záměr podle zákona v celém rozsahu. Středočeský kraj k tomuto záměru uvedl, že s ním nesouhlasí a požaduje posuzování podle zákona s ohledem na dopravu. Město Příbram uplatnilo požadavek na další posuzování záměru podle zákona a při dalším posuzování požadovalo posoudit zejména problematiku nárůstu dopravy s další plánovanou betonárnou v sousedství záměru. Dále požadovalo posoudit navržený způsob zásobování technologickou vodou s ohledem na staré ekologické zátěže. Česká inspekce životního prostředí (dále ČIŽP) požadovala, aby při dalších postupech příprav a realizace záměru bylo důsledně spolupracováno s místně příslušným vodoprávním úřadem, ČIŽP a společností M. Příbram tak, aby vybudováním nových vrtů nedošlo k šíření kontaminace čerpáním podzemních vod v areálu betonárky. Dále požadovala, aby závaznou podmínkou závěrů řízení

EIA bylo řádné projednání příprav a realizace vrtů pro odběr podzemních vod s vodoprávním úřadem, ČIŽP a společností M. Příbram. Krajský úřad odůvodnil požadované další projednávání záměru především posouzením zvýšené dopravní zátěže včetně kumulace dopravy s další plánovanou betonárnou v sousedství záměru, posouzením stavby na ekologickou zátěž, zejména znečištění podzemních vod chlorovanými uhlíky a posouzením navrženého způsobu zásobování technologickou vodou s ohledem na staré ekologické zátěže.

Ze stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb., vydaného Krajským úřadem Středočeského kraje (dále jen krajský úřad) dne 20.8.2012, č.j. 087552/2012/KUSK, k záměru Betonárna B. B. spol. s r.o. – závod Příbram o plánované a posouzené roční produkci 30.000 m³ betonové směsi, při denní produkci při 250 pracovních dnech 120 m³ betonové směsi, soud zjistil, že krajský úřad vydal z hlediska přijatelnosti vlivů na životní prostředí a veřejné zdraví nesouhlasné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru „Betonárna B. B. spol. s r.o. – závod Příbram“ na životní prostředí a veřejné zdraví. Toto stanovisko odůvodnil tím, že s ohledem na charakter dané lokality nebylo v procesu posuzování vlivů na životní prostředí jednoznačně prokázáno, že společenský zájem na realizaci záměru významně převažuje nad zájmem ochrany životního prostředí. Při hodnocení záměru přihlédl krajský úřad z hlediska významnosti zejména k ovlivnění podzemních vod, ochraně ovzduší (imisní zátěži) a hlukové a dopravní situaci. Město Příbram a Středočeský kraj vyjádřily svůj nesouhlas s realizací záměru z důvodu, že předpokládaný záměr ani při dodržení navržených technických a technologických opatření dostatečně neeliminuje negativní vlivy na životní prostředí. V tomto řízení Středočeský kraj vyjádřil nesouhlas se závěry posudku k dokumentaci „Betonárna B. B. spol. s r.o. – závod Příbram“ a s jejich zapracováním do stanoviska Krajského úřadu Středočeského kraje z důvodu navýšení koncentrace polévatého prachu a nárůstu dopravní zátěže ve městě.

Také město Příbram v tomto řízení uvedlo, že nesouhlasí s doplněnou dokumentací a s posudkem o vlivech záměru „Betonárna B. B. spol. s r.o. – závod Příbram“ podle zákona č. 100/2001 Sb. a uvedlo, že požaduje, aby v návrhu souhlasného stanoviska byl v bodě č. 6 doplněn text: Vzhledem k tomu, že je záměr stavby betonárny situován do území podmínečně vhodném pro budování nových jímacích objektů, je případný záměr odběru podzemních vod podmíněn zpracováním hydrogeologického posudku, který bude obsahovat zhodnocení vlivu záměru na případný rozsah a vývoj znečištění podzemních vod CIU v zájmovém území a jeho šíření do okolí. Dále město Příbram uvedlo, že nesouhlasí s údaji uvedenými v dokumentaci a s hodnocením zpracovatele posudku v oblastech hodnocení navýšení koncentrace polévatého prachu a nárůstu dopravní zátěže ve městě. Předmětný provoz bude, podle názoru města, neúměrně navyšovat koncentrace polévatého prachu zatěžovat město vlivy dopravy (dovoz vstupního materiálu, expedice finálního produktu). Tyto limity, které mají vliv na veřejné zdraví obyvatel města, jsou již v současné době na hraně povolených hodnot.

Nesouhlasné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru krajský úřad odůvodnil tím, že s ohledem na charakter záměru a charakter dané lokality v návaznosti na princip předběžné opatrnosti nebylo v průběhu procesu posuzování vlivů na životní prostředí jednoznačně prokázáno, že společenský zájem na realizaci záměru významně převažuje nad zájmem ochrany životního prostředí. Při hodnocení záměru přihlédl krajský úřad z hlediska významnosti zejména k ovlivnění podzemních vod, ochraně ovzduší (imisní zátěži) a hlukové a dopravní situaci. Vlivy záměru byly projednány ze všech podstatných hledisek a město Příbram a Středočeský kraj vyjádřily svůj nesouhlas s realizací záměru. Uzavřel, že

předpokládaný záměr ani při dodržení daných navržených technických a technologických opatření dostatečně neeliminuje negativní vlivy na životní prostředí.

Žalobou napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 21. 1. 2016. Žaloba byla doručena soudu dne 21. 3. 2016. Lze tak konstatovat, že žaloba byla podána včas [ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Žalobce ani žalovaný na výzvu soudu nesdělili, zda souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že oba s tímto postupem soudu souhlasí.

Soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) rozhodnutí žalovaného, proti němuž žaloba směřuje, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, přičemž nezjistil vady, ke kterým musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce v žalobě uplatňuje námitky různého charakteru, a to i námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Soud se proto musel nejprve zabývat otázkou, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné.

Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí

Žalobce namítl, že správní orgány jsou vázány § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož mají dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalovaný i správní orgán 1. stupně tak byli vázáni rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 20.8.2012, č.j. 087552/2012/KUSK, kterým bylo vydáno nesouhlasné stanovisko, přičemž jediným rozdílem mezi posuzovanými záměry je skutečnost, že v původním záměru byla posuzována plánovaná výroba betonu 30.000 m³ za rok, na rozdíl od plánované výroby nyní uváděné v záměru, která činí 20.000 m³ za rok, technologicky se však jedná o zcela totožný záměr. Je zcela zřejmé, že oznamovatel neprovedl jakoukoli technologickou změnu oproti původnímu záměru, která by prokazatelně snížila technologickou maximální kapacitu, a tím omezila vliv záměru na životní prostředí. Je jednoznačné, že oznamovatel se opakovaně pokouší získat rozhodnutí pro svoji totožnou betonárnu. Žalobce uvedl, že nesouhlasí s takto účelově prezentovanou změnou a domnívá se, že v otázce kapacity záměru nedošlo k žádné změně a v rozsahu maximální kapacity měl být posuzován vliv záměru na životní prostředí podle zákona. Již rozpor v argumentaci žalovaného způsobuje nepřezkoumatelnost. Na jedné straně žalovaný uvádí, že posuzován je záměr toliko do oznamovatelem uváděné plánované výroby betonu, proto není třeba posuzovat dopad maximální výrobní kapacity na životní prostředí, současně však uvádí, že výroba v maximální kapacitě bude realizována, ale ne po celou dobu roku. Uvedl dále, že žalovaný uvádí, že maximální produkce betonu bude pravděpodobně omezena i nedostatkem vody z plánovaných studní, ale současně uvádí, že bude případně voda dodávána vodovodem.

Žalovaný k této námitce uvedl, že posuzován je záměr jen do oznamovatelem uváděné plánované výroby betonu, proto není třeba posuzovat dopad maximální výrobní kapacity na životní prostředí. Současně uvedl, že výroba v maximální kapacitě bude realizována, ale ne po celou dobu roku. Uvedl také, že maximální produkce betonu bude pravděpodobně omezena i nedostatkem vody z plánovaných studní, ale současně je zajištěno případné náhradní dodávání vody vodovodem.

Námitka žalobce, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, co se týče velikosti posuzovaného záměru, není důvodná. Žalovaný se jednoznačně vyjádřil, že posuzován je záměr o kapacitě 20.000 m³. Ovšem v odůvodnění rozhodnutí se krajský úřad např. zmiňuje, že „V případě, že vydatnost vrtů neumožní využít maximální výrobní kapacitu betonárny, bude produkce betonu přizpůsobena možností dodávky vody pro jeho výrobu (str. 5 rozhodnutí krajského úřadu). Žalovaný toto opakuje v odůvodnění svého rozhodnutí několikrát, zmiňuje maximální výrobní kapacitu betonárny na straně str. 9 a 11 rozhodnutí. Dále na straně 5 odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl: „Maximální kapacita představuje rezervu pro špičkové odběry směsí, které nastanou pouze minimálně, a když ano, tak v rádech hodin za den.“. Je zřejmé, že i správní orgány v řízení počítaly s tím, že betonárna bude v některých obdobích produkovat maximálně možné množství betonu. Z této skutečnosti žalobce zřejmě učinil mylný závěr, že v řízení není posuzován záměr o kapacitě 20.000 m³ betonu za rok, ale že je posuzován záměr o kapacitě vyšší, než je uvedeno v oznámení a tedy, že je rozhodnutí nesrozumitelné. Soud upozorňuje na to, že je třeba rozlišovat mezi oznámenou velikostí záměru a eventuálními špičkovými výkony, které však nebudou nastávat stále. Předmětem posuzování správními orgány ve zjišťovacím řízení je záměr o rozsahu 20.000 m³ deklarovaný v oznámení, nikoliv záměr o maximálně dosažitelné produkci a rozhodnutí správních orgánů tedy nejsou nepřezkoumatelná, pokud jde o rozsah kapacity záměru.

Námitka žalobce, že žalovaný v řízení nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je důvodná. Správní orgány odkazují na to, že musí vycházet z údajů, které uvedl oznamovatel ve svém oznámení a dále velikost skutečného zamýšleného rozsahu nezkoumají. Takový postup správních orgánů však není správný. Předmětem posuzování je, jak bylo uvedeno výše, záměr o parametrech deklarovaných v oznámení. Pokud se ale posuzují vlivy záměru a podle oznámení je možné, že po určitou dobu bude betonárna dosahovat i maximálního výkonu, musí se posoudit vlivy, které budou na životní prostředí generovány tímto maximálním výkonem, i když pouze na přechodnou dobu, nikoliv pouze vlivy průměrné. V závěru zjišťovacího řízení je uvedeno, že se předpokládá v souvislosti s ponížením kapacity záměru na 20.000 m³ pokles významnosti potencionálních vlivů na životní prostředí. Tento předpoklad by byl správný, pokud by betonárna dosahovala průměrného výkonu každý den. Pokud ovšem bude betonárna dosahovat maximálního výkonu (technický výkon), se kterým se v oznámení příležitostně počítá, nedojde k žádnému snížení významnosti vlivů na životní prostředí, ale naopak k jejich zvýšení, i když po omezenou dobu. A tyto vlivy, kterých bude betonárna dosahovat při příležitostném maximálním výkonu, musí být také předmětem posouzení ve zjišťovacím řízení, protože nepochybně vliv na životní prostředí mít budou, přičemž se nedá určit, po jak dlouhou dobu.

Důvodná je také námitka žalobce, že správní orgány svá rozhodnutí nedostatečně odůvodnily. Správní orgány neodůvodnily, v čem spočívá rozdíl mezi vlivem záměru o kapacitě 30.000 m³ a vlivem záměru o kapacitě 20.000 m³ na životní prostředí. Za situace, kdy správní orgány rozhodly, že záměr o kapacitě 30.000 m³ bude posuzován podle zákona a záměr o kapacitě 20.000 m³ nemá významný vliv na životní prostředí, vyvstává otázka, v jakém směru záměr o kapacitě 20.000 m³ má o tolik menší vliv na životní prostředí, že rozhodly, že nemá významný vliv na životní prostředí. V tomto ohledu samozřejmě nestačí uvést, že u opakovaného záměru se předpokládá poměrné ponížení některých parametrů vlivů, protože tento předpoklad není nijak podložen. Pokud jde o akustickou studii, byla

vypracována pro posouzení záměru o kapacitě 30.000 m³ v r. 2012 a pro oznámení záměru se sníženou kapacitou na 20.000 m³ nebyla vypracována s odůvodněním, že změny v akustické zátěži vlivem provozu betonárny byly vyhodnoceny jako přijatelné, a proto pro oznámení záměru se sníženou kapacitou nové akustické studie není zapotřebí. Rozptylová studie byla nově vyhotovená, avšak nehodnotí souběh vlivů provozů dvou betonáren s ohledem na vyčíslené velmi nízké příspěvky provozu betonárny k imisním koncentracím znečišťujících látek v území. Obě studie posuzují oznamovatelem uvedenou kapacitu záměru, neposuzují však vliv záměru v době, kdy bude dosahovat maximální výrobní kapacity. Je také pravdou, že pro řízení lze využít podklady staršího data, ovšem musí pak být dostatečně doloženo, že skutkový stav záměru i lokality se nezměnil. Takovému zjištění však žalovaný ani správní orgán 1. stupně v řízení nedostal. Prosté konstatování, že „z časového pohledu nelze hovořit o jejich neaktuálnosti“ podle soudu samo o sobě neobstojí, neboť není nijak odůvodněno. Správní orgány tedy v napadených rozhodnutích neodůvodnily dostatečně, proč ve zjišťovacím řízení o vlivu záměru o kapacitě 20.000 m³ dospěly k opačnému závěru, než v řízení o vlivu záměru o kapacitě 30.000 m³.

Z výše uvedeného vyplývá, že podklady pro posouzení obou záměrů jsou prakticky stejné. Na základě téměř totožných podkladů pro zjišťovací řízení žalovaný učinil dva zcela opačné závěry a změnu svého názoru nijak neodůvodnil. Skutečností, že Středočeský kraj a město Příbram zaujaly před vydáním stanoviska v projednávané věci rovněž opačné stanovisko, než v řízení o posouzení záměru o kapacitě 30.000 m³, se nijak nezabýval. Stanoviska Středočeského kraje a města Příbram nejsou sice ve zjišťovacím řízení rozhodující, ale vzhledem k tomu, že nesouhlasné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru o kapacitě 30.000 m³ ze dne 20.8.2012 krajský úřad z podstatné části odůvodnil právě nesouhlasem těchto subjektů s realizací záměru, měl se v novém zjišťovacím řízení zabývat tím, proč bez podstatné změny v podkladech zaujaly tyto subjekty stanoviska opačná. Přesto, že žalovaný uzavřel řízení o posouzení záměru o kapacitě 30.000 m³ tak, že „v průběhu procesu posuzování vlivů na životní prostředí nebylo jednoznačně prokázáno, že společenský zájem na realizaci záměru významně převažuje nad zájmem ochrany životního prostředí“ a to zejména z důvodu možného ovlivnění podzemních vod, ochrany ovzduší (imisní zátěži) a hlukové a dopravní situací, opačný závěr řízení o posouzení záměru o kapacitě 20.000 m³, zejména, zda tímto záměrem tyto složky životního prostředí budou ovlivněny a jak významně a zda v tomto případě společenský zájem na realizaci záměru bude převažovat nad zájmem ochrany životního prostředí, dostatečně neodůvodnil.

Soud proto musel uzavřít, že v řízení před správními orgány obou stupňů správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a rozhodnutí dostatečně neodůvodnily a tato zásadní procesní vada může mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

K námitce žalobce, že v případě vydání stanoviska, že záměr nebude posuzován, je třeba stanovit závazné podmínky pro jeho realizaci, musí soud uvést, že tato námitka není důvodná. Je mylné přesvědčení žalobce, že v případě vydání stanoviska, že záměr nebude posuzován, je třeba stanovit závazné podmínky pro jeho realizaci. Takový postup současná právní úprava neumožňuje. Pokud úřad dospěje k závěru, že na základě hodnocení zásad uvedených v Příloze č. 2 k zákonu, že záměr nemá významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona, vydá o tom rozhodnutí. Zákon úřadu neumožňuje ve zjišťovacím řízení ukládat podmínky realizace nebo provozu záměru. Ve zjišťovacím řízení se rozhoduje

jen o tom, zda záměr bude dále posuzován v rámci EIA a v jakém směru má být doplněna dokumentace. Podmínky přípustnosti záměru se stanoví jen ve stanovisku EIA.

Vzhledem k tomu, že soudem shora vypořádané námitky žalobce samy o sobě postačují ke zrušení napadených rozhodnutí, soud se dále nezabýval ostatními jeho námitkami.

Z výše uvedených důvodů soud obě rozhodnutí správních orgánů zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V tomto řízení jsou správní orgány vázány právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Správní orgán (1. stupně) prověří aktuálnost podkladů, zjistí skutečný stav věci, řádně zjistí reálně dosažitelnou kapacitu záměru a tomu odpovídající vlivy na životní prostředí, dále vyhodnotí skutečnost, že dosud nebyl na předmětném pozemku proveden průzkumný vrt požadovaný ČIŽP a nebyly tak dostatečně posouzeny vlivy záměru na šíření znečištění podzemní vodou a nebylo ani zjištěno množství podzemní vody, které lze reálně odebrat a ve svém důsledku proto ani kapacita záměru. Následně správní orgán na základě těchto zjištění bude postupovat dle zákona č. 100/2001 Sb.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů představující v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek v částce 3000,- Kč. O nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť této osobě neuložil splnění jakýchkoliv povinností a důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu nákladů řízení této osobě v průběhu řízení nevystaly.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

v Praze dne 22. července 2016

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pavčina Švejdová